

PISSARRES

Vaig decidir no continuar estudiant ja fa molt de temps. Senzillament vaig veure que no era el meu camí, no va ser –com molts deuen pensar- abatiment, mandra, desesperació o falta d'aptituds. No volia, sentia que no havia de fer-ho. Vaig enamorar-me d'una dona meravellosa i m'hi vaig casar. La meua vida no estava enfocada en una feina extraordinària, no buscava una vida gratificant a través del treball, buscava, més aviat, una vida feliç a través d'una tranquil·litat després d'un dia esgotador a la feina, un viatge amb la dona amb qui estimava, un passeig amb el gos, un llibre esperant-me cada vespre a la tauleta de nit, senzill, quotidià.

El temps ha anat passant i mai m'he penedit de la decisió que vaig prendre. Vaig canviant de feina de tant en tant per trencar amb la rutina, per canviar els companys, l'amo, el lloc... Ara treballo en un institut, no paguen massa però no m'importa perquè algú fa molt de temps em va dir que la felicitat no té preu. Començo a les set, repassem totes les classes, una per una, netegem les aules, freguem i passem el drap per les pissarres plenes de pols i encara plenes d'escrits, de petits comentaris plens de coneixement, un coneixement que passa de professors a alumnes, any rere any. És una pissarra plena de il·lusions, vivències, moments, petits moments d'alegria, tristesa o desesperació, però en tot cas petits moments plens d'intensitat i en el fons d'això es tracta. M'assec una estona cada vespre en una de les cadires i miro el que m'envolta. M'imagino l'aula plena d'alumnes, alguns escoltant atentament els professors, d'altres més avorrits dibuixant, d'altres mirant per la finestra, somiant en altres móns, en altres vides, somiant en un futur o recordant un passat. Potser fins i tot alguns amb la ment en blanc, sense pensaments, sense esma per a fer res, cansats de treballar i esperant el dia en que arribarà l'estiu i es despertaran tard, dies en què no hi haurà res a fer, i simplement i encara sense esmorzar pujaran al teulat a contemplar la bellesa de tot un món encara massa desconegut i incompreensible.

I ara quan miro aquesta classe em sembla impossible que fa tan sols unes hores hagués estat tan plena de vida! Ara només quedem jo i una pissarra per a testificar tantes hores i tan intenses.

Sovint m'agrada llegir el que hi ha escrit, es nota com el nivell va canviant a mesura que canvio de classes i de pissarres. Hi ha classes plenes de lletres, llatí, català, castellà, francès, anglès, alemany, grec... La majoria d'elles no les entenc i m'estic una bona estona imaginant el que aquells signes estranys per a mi deuen voler dir. M'imagino descripcions de llocs, de persones, de fets quotidians. Busco en elles el que m'agradaria trobar. Llavors hi ha problemes, problemes de física, de química, de mates. Problemes que, per cert, m'encanta resoldre. De sobte em transformo en una altra persona, en un matemàtic que veu el món d'una manera completament diferent a la majoria. Es com si de sobte jo no fos jo sinó un altre i em noto feble, confús però enormement i estranyament entusiasmat, com si tota la meva vida girés entorn d'això. Em poso a escriure com un autòmat, sense parar, sense casi ni respirar, amb el cor accelerat i les cames tremoloses. A vegades m'he plantejat de deixar-ho i no perquè no m'agradí, sinó perquè em fa una mica de por: quan paro em sento cansat, com si m'haguessin xuclat l'energia. Però després hi penso seriosament i m'adono que no sóc capaç de fer-ho perquè em sento bé en aquests moments de plena lucidesa intel·lectual. No em semblo jo i potser precisament per això em ve tant de gust, perquè no tinc la por de ser jo mateix.

Hi ha problemes d'enginy que juguen amb l'anomenat efecte òptic. Un dia en vaig trobar un que em va agradar especialment. Hi havia escrit l'abecedari complet ocupant tota la pissarra, però les lletres estaven classificades d'una manera estranya i a sota, amb lletra més petita hi havia una pregunta: "Sabríeu trobar el criteri de classificació?". Hi havia quatre files, en la de dalt "AMTUVWY", sota seu "BCDEK", com a penúltima "HIOX" i a sota de tot "FGJLNPQRSZ". Vaig estar-hi pensant força hores, sense parar de treballar però sense deixar de pensar-hi. Finalment vaig arribar a la conclusió que en el primer rengle de lletres hi ha totes les lletres que són simètriques respecte del seu eix vertical, en el segon rengle hi ha totes les lletres que són simètriques respecte del seu eix horitzontal, en el tercer rengle hi ha les que són simètriques respecte dels dos eixos i les últimes no tenen cap mena de simetria. Vaig escriure la resposta a la pissarra i me'n vaig anar satisfet cap a casa, travessant els carrers i desitjant retrobar-me aviat amb la meva família, la meva tranquil·litat i la meva vida d'home comú. El fred de la nit se'm posava al cos i sentia com les estrelles em somreien sobre les meves espatlles. Em sentia inesperadament feliç. Qui ho hauria dit fa 30 anys que jo, massa inútil per les mates, hauria pogut resoldre un problema com aquest?

D'altres vegades em trobo amb problemes de química i física i els resolc sense problemes perquè sempre em trobo amb la teoria pertinent. No dic que siguin fàcils ja que reconec que alguns, sobretot els dels cursos més alts, comencen a tenir un cert ganxo.

Ara ja fa uns anys que treballo en aquest institut i hi ha dies que només en despertar-me ja vull que es faci de nit per poder anar a netejar. S'ha convertit en un al·licient que necessito, que m'atrau i que busco. Surto d'allà i em sento un home nou, algú que ja ho té tot, algú que viu tranquil i que no li falta res. Baixo pel carrer Nou i vaig com casa meva es va apropant, observo les estrelles, respiro la nit i no desitjo res més.